

Bajtai András

Város és nyom

Egy város lehetett itt valamikor. Egy város a név alatt. Ez itt a nyoma. Hangból építették a falait, és az utcák nevei színek voltak: a nevek városa

állt itt valamikor. Elképzelem ezt a várost, aminek már csak a neve az enyém, és onnantól kezdve nem létezik: eltűnik a név, és vele a nyom, és véget ér

a rajongás, amivel falaira, és a szájalom, amivel lakóira gondolok. Olyan ez a város, mint az emlékezet, olyan, mint egy nyelv, aminek sosem adtak nevet.

Név és hazugság

Az eső én voltam. A csend, a hézagos kerítés és az a hazugság is, hogy a színek végül épségben visszatértek. Hogy itt ülnek mind körülöttem.

Hogy újra van hangjuk, újra van nevük. Pedig a nevek városa évek óta üresen áll, csak én kószálok fehér falai között, arra várva, hogy majd jön valaki,

és végre kiengedi a szavakat a hátsó szobákból, amikre talán már nem is emlékeznek. De nem jön senki. Hajnal van, tévedésből ifjú pár vagyok.

Séták

Ezek mindig ilyen séták. Az utolsó emlékem általában az, hogy fekszem az ágyban, és oltom le a lámpát éppen, aztán egyszer csak ott állok valami romos tér közepén, és mindenki engem bámul, senki sem érti, mit is keresek én ott ilyenkor pizsamában, papucsban. Ezután mindig észreveszem, hogy jön felém egy félszemű férfi, figyelem, ahogy lassan közeledik, aztán meglátom kezében a kábelkötegelőt, és akkor már tudom, hogy nekem most el kell kezdeni táncolni, különben valami nagyon rossz fog történni, mondjuk, hogy egy fióka csőrével kocogtatnak meg egy villanykörtét, vagy egyszerűen csak kikutortják, aztán meg eltapossák a tojásokat. De az is lehet, csak azt akarja tőlem, aludjak együtt a béna feleségével, és törölgessem le a melléről az odaszáradt tejfölt, vagy hányjam el a havat a háza elől, mert ő már mozdulni se bír, egész nap csak fekszik a radiátor előtt egy pokrócba csavarva.

Persze az is előfordul, hogy ülök a kádban, locsolom a zöld habfürdőt a langyos vízbe, és hirtelen nagyon megrémülök, elképzelem, ahogy rám esik a bojler, majd később, ahogy húzzák ki a meztelen testemet a kádból, és akkor egyszer csak ott vagyok megint abban a nevesincs faluban, állok egy kiszáradt kút szélén, aztán meglátom, hogy egy sánta férfi közelít felém, de most kövér felmosónó vagyok, sebes és puffadt a kezem a hypótól meg a sósavtól, és köhögnöm kell a füsttől, de közben azért figyelem a férfit, ahogy jön felém, és akkor már sejtem, hogy nekem most el kell kezdenem keserű köpetlazítót inni, amitől nagyon kell majd öklendeznem, különben valami rossz fog megint történni, mondjuk, hogy gereblyével beletúrnak a kihúlt, füstölgő kupac hamuba, de ami akkor előkerül, azt már nem látom, mert hagyják inkább, hogy elfussak, és én akkor úgy szaladok, hogy hiába ezek a séták, még csak véletlenül se találjak ide vissza soha.

Antal Balázs Ott-hagyni a fogát

Hideg van. Az asztalok mellett fázósan görnyednek össze a kopott kabátok. Időnként, ha a fordulóból odaböffen egy busz, valaki elmegy, valaki meg jön. A kocsmáros a kosárból hasábokat rak a tűzre, a dobkályha foltjai kivilágosodnak, hogy egy pillanattal később szétköpjék a füstöt. Talán melegít is. És mikor a kosár kiürül, akkor várni kell. Várni a fiúra, mikor majd megjön, vagy valakire, aki hátramegy fát hasogatni egy felesért. A pusztázók itt töltik a délutánt. Estefele van egy busz, ami hátramegy egész a legkisebb bokortanyáig, de addig nincs az az ember, aki nekivág a jéghideg pusztaságnak. Reggel még élénkebbek, gyalog jönnek a főútig, ki hajnalban indul, ki kicsit előbb, de ilyenkorra már elfogy az erő, az akarat, kimegy az emberből a melegség, amit induláskor még dédelgetett.

A katona a kettős busszal érkezik a város felől. Frissen szabadulhatott, még rajta az egyenruhája. Az ilyesmit megnézik itt. Hárman vannak, a másik kettőt ismerik, az esti járatig itt isznak minden nap, valahova a dzsumbujba valók. Antinak szólítják a katonát, aki forralt bort rendelve, de az itt nincs. Sőt, ami azt illeti, már tűz sincs, szóval valaki kimehetne hátra féért. Egy kis barna ember, rajta koszos és nyüzött zakó, megmarkolja a kosár fülét.

Antit, mielőtt a laktanyából kijön, különös szívességre kéri egy bajtársa, Kozák. Ezzel a Kozákkal félig-meddig földik ők ketten, Kozák Antiékhoz a második bokorban lakik, ezért vannak néha közös dolgaik, mint most is. Anti megígéri, hogy segít, és most itt van. Valahol.

A vonaton bóbiskolt keveset. A buszon találkozott a cimborákkal. A kocsmában kicsit idegen, gyűrt egyenruhájában, de mégis már-már jóleső otthonosság motoz benne. Hiszen ismeri a kocsmáros névről, és egyik-másik vendéget is. Anti apját sok helyre hívták a tanyákon, ha herélni kellett, szűrni, esetleg hajjat vágni. Ő meg elkísérte szinte mindenhová.

Mondja is a csaposnak, mikor rendel a fiúknak, hogy Nándi, de annak rosszul esik. Nem szereti, ha letegeznek mindenféle cigányok. Anti látja rajta, de azt hiszi, majd csak ráismer, hogyha mondogatja. Tehát mondogatja. Itt ugyan mindenki más is névről szólítja ugyanúgy, mégis, megnézik nagyon a katonát. Idejön, és nándizik egyből. A barna ember visszajön a tele kosárral, és Antit meglöki egy kicsit.

Ez a Kozák hangos fiú, szeret dicsekedni és ordítani, de aznap, amikor Antit félrevonja, nem szól egy szót sem senkinek. Köszönés helyett is csak biccent. Anti kezét úgy szorongatja, mint a gyóntatópapét. És Anti valóban olyan is, akire rá lehet bízni, ami nem tartozik másra.